

зловѣща откровенностъ и досадливостъ правѣше да пусти уличата, дѣто той мунуваше.

Ето защо лицето на Стефчова свѣтна отъ удоволствие, когато завари тоя могущественъ съюзникъ у бея. Той ги поздрави усмихнато и свойски, и сѣдна да гледа играта, като стисна ржката на Заманова.

Старий бей, облѣченъ въ черното си закопчано сетре, продължаваше твърдѣ внимателно играта, като поздрави мълкомъ Стефчова. Когато се свърши партията, Стефчовъ пристъпи изведнѣжъ къмъ цѣлѣта си. Той расказа по тѣло на бейтъ всичкитѣ подробности, които мълвата бѣше донесла до слуха му, за революционното кипѣние, което бѣше обхванало и Бѣла-Черква.

Бейтъ и той бѣше позачулъ за такова мърдане на рангѣ, но той го считаше твърдѣ несериозно и дѣтинска работа, и благодушествуваше, както всичкитѣ турски власти тогава.

Той сега останѣ поразенъ отъ величината на злото, като Стефчовъ сие маската отъ очитѣ му. Той се обърна въпросително и строго къмъ Заманова:

— Христаки ефенди, ний играемъ на тавла съ тебе, а около насъ се пуши!

— Авъ съмъ дошълъ тука, само нѣколко дена става. Но знамъ всичко това, и по-добрѣ отъ ^{те} ~~така~~ ^{така} каза Замановъ.

— Знаешъ и не ми обаждашь?... Хубаво слугувашъ на царя! извика бейтъ твърдѣ недоволенъ. Челебиятъ се показва по-вѣренъ стѣлшъ на прѣстола.

— Длъжностъ ми е, бей ефендимъ.

Едъръ потъ избѣ по челото на Заманова. Той каза нервно:

— Тукъ ако е едно, по други мѣста е сто... Тукъ ако се пуши сламка, къдѣ Панагюрско се пуши цѣлъ сламеникъ, и високото царско правителство не е ни глухо,